

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **C. T. N.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1643/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 9. 2019, č. j. 15 A 186/2016 – 37,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 9. 2019, č. j. 15 A 186/2016 – 37, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí žalované ze dne 6. 10. 2016, č. j. MV-109432-5/SO-2016, **se ruší a věc se jí vrací** k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** uhradit k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka náhradu nákladů soudních řízení ve výši 24 456 Kč a to do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba podaná proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 10. 2016, č. j. MV-109432-5/SO-2016; tímto bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 30. 6. 2016, č. j. OAM-12325-36/TP-2015, jímž byla podle § 75 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 7. 2016 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost stěžovatele o povolení k trvalému pobytu podaná podle § 68 zákona o pobytu cizinců.

[2] Stěžovatel měl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání s platností od 16. 9. 2005; dne 20. 7. 2015 podal žádost o povolení k trvalému pobytu, v níž jako účel pobytu uvedl „*trvalý pobyt po pěti letech + rezidence*“.

[3] V průběhu správního řízení uvedl, že pracuje v Kadani, má nehtové studio, bydlí společně s manželkou a dcerou v Kadani, v České republice má dále strýce, bratrance a sestřenice, ve Vietnamu žije jeho otec a jeho sourozenci. Na výzvu k seznámení se s podklady rozhodnutí uvedl, že navrhuje výslech své dcery a manželky; tyto důkazy nebyly provedeny. Správní orgán I. stupně žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítl, neboť z cizineckého informačního systému dne 28. 8. 2015 bylo zjištěno, že stěžovatel je evidován v informačním systému smluvních států (dále jen „SIS“) jako nežádoucí cizinec; k jeho osobě bylo uvedeno, že by mu měl být na vnější hranici odmítnut vstup na území, a pokud by byl zajištěn ve vnitrozemí, pak by měl být vyslechnut, a správní orgán by měl kontaktovat národní centrálu SIRENE a další správní orgány za účelem jeho vyhoštění. Podle rozsudku Zemského trestního soudu ve Vídni ze dne 2. 7. 2010, sp. zn. 062S Hv 43/10m, byl stěžovatel odsouzen k 21 měsícům odnětí svobody, z toho k 7 měsícům odnětí svobody nepodmíněně a k 14 měsícům odnětí svobody podmíněně se zkušební dobou 3 roky, za to, že z České republiky dovezl do Rakouska marihuanu o hmotnosti 7 260 g obsahující minimálně 866 g čisté látky delta-9-THC; stěžovateli byl rozhodnutím Ředitelství spolkové policie Vídeň ze dne 12. 5. 2011, č. j. III-1289081/FrB/11, uložen zákaz pobytu s časovým omezením na dobu 10 let.

[4] Proti zamítavému rozhodnutí o odvolání podal stěžovatel žalobu, kterou krajský soud zamítl. V žalobě a při jednání soudu konaném dne 4. 9. 2019 stěžovatel zdůraznil, že nezákonnost rozhodnutí žalované spatřuje v neprovedení důkazů výslechem manželky a v tom, že nebylo vyžádáno stanovisko orgánu sociálně právní ochrany dětí; tyto důkazy měly prokázat dopad případného negativního rozhodnutí do jeho rodinného a osobního života. Žalovaná dle něj ve svém rozhodnutí dostatečně neodůvodnila, proč nebyly navrhované důkazy provedeny, čímž porušila § 68 správního řádu, byl nedostatečně zjištěn skutkový stav; správní rozhodnutí považuje za nepřiměřené, poukázal na to, že se otázkou přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k dopadu do osobního a rodinného života stěžovatele správní orgán sice zabýval, a poměřoval zájem na veřejném pořádku, ve vztahu k dopadům rozhodnutí do osobního a rodinného života, ovšem neprovedl žádné další dokazování.

[5] Krajský soud žalobu zamítl; k námitce neprovedených důkazů uvedl s odkazem na část odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, že žalovaná srozumitelně vysvětlila, že jedním z důvodů, proč správní orgány nepřistoupily k provedení výslechu manželky stěžovatele a k vyžádání zprávy orgánu sociálně právní ochrany dětí, bylo též to, že stěžovatel nekonkretizoval, které konkrétní skutečnosti by měly být těmito důkazy prokázány.

[6] Krajský soud dále uvedl, že v projednávané věci byla žádost o vydání trvalého pobytu zamítnuta dle § 75 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, z něhož plyne, že pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu je třeba, aby současně byly splněny dvě podmínky, a to zařazení cizince v SIS a přiměřenost tohoto rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

pokračování

[7] Krajský soud dospěl k závěru, že byla prokazatelně naplněna první podmínka obsažená v § 75 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, neboť stěžovatel byl zařazen v SIS; naplnění této podmínky přitom stěžovatel nezpochybňoval. K námitce (ne)přiměřenosti krajský soud odkázal na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, jež se otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého života cizince oproti veřejnému zájmu na trestní zachovalosti osob, jimž stát umožní na jeho území trvale pobývat, podrobně zabývala; konkr. vycházel z rozsudků NSS ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016 - 30, ze dne 2. 3. 2017, č. j. 4 Azs 7/2017 - 36, ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Azs 41/2014 - 34, ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39, ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 30; z nich dovodil, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu by mohlo v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, popřípadě čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, nepřiměřeně zasáhnout do stěžovatelova soukromého a rodinného života jen za velmi specifických okolností; krajský soud namítanou nepřiměřenost napadeného rozhodnutí co do dopadů do jeho soukromého a rodinného života neshledal.

[8] Krajský soud rovněž upozornil, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu není samo o sobě dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat, ale dochází pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu. Poukázal na to, že v posuzované věci jde o řízení zahájené na žádost, a v takovém případě nelze po správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, a to i pokud jde o nepřiměřenost tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života, pokud sám žalobce takové skutečnosti ani neoznačí. Dle krajského soudu měly správní orgány za prokázané, že společně se stěžovatelem žije na území České republiky jeho manželka a nezletilá dcera, které zde pobývají na základě povolení k trvalému pobytu; provedení navrhovaných důkazů nebylo pro zjištění skutkového stavu potřebného pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele nezbytné.

[9] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, ve které namítá nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí pro nedostatek důvodů a jeho nesrozumitelnost [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Stěžovatel má za to, že se krajský soud řádně nevypořádal se všemi jeho žalobními námitkami; fakticky byla opomenuta námitka nedostatečného zjišťování skutečností svědčících o přiměřenosti rozhodnutí správního orgánu; krajský soud se jí na první pohled věnoval, avšak zcela nedostatečně, resp. argumentace krajského soudu se zcela míjí s její podstatou, když krajský soud dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele odmítá s tím, že v minulosti porušil právní normy členského státu Evropské unie. Nijak se však nezabývá délkou pobytu stěžovatele a jeho rodinných příslušníků na území a časem, který od spáchání trestného činu uběhl; se skutečností, že na území České republiky má manželku a nezletilou dceru, se rovněž nijak věcně nevypořádal. Odůvodnění krajského soudu se tak zcela míjí se žalobní námitkou a jako takové je nutné jej považovat za obsahem vyprázdněné. Stěžovatel znovu uvádí, že má na území ČR vytvořeno komplexní rodinné zázemí, sdílí společnou domácnost se svojí manželkou a nezletilou dcerou, které mají povolen trvalý pobyt v České republice. Stěžovatel v žalobě namítal, že správní orgány dostatečně neodůvodnily, proč neprovedly navrhované důkazy, a to výslech manželky a zpracování stanoviska OSPOD. Tyto důkazy

měly osvětlit míru zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele a jeho rodinných příslušníků. Správní orgány sice měly za prokázané, že stěžovatel sdílí domácnost se svou manželkou a dcerou, ale v řízení nezjišťovaly, nakolik by odcestování stěžovatele zasáhlo do života jeho manželky a dcery. Stejně tak nebylo prokázáno, jakou roli stěžovatel hraje ve společné domácnosti, nakolik se stará o domácnost a svou dceru, zda by bylo možné, aby manželka stěžovatele se sama postarala o svou dceru a zároveň vydělala dostatečné finanční prostředky na zajištění rodiny, jelikož po celou dobu pobytu stěžovatele na území se o finance staral právě stěžovatel. Stěžovatel podotýká, že krajský soud ve svém odůvodnění odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 30, který při zvažování zásahu do soukromého a rodinného života posuzuje též délku pobytu cizince na území České republiky, nicméně sám právě délku pobytu stěžovatele vůbec nezkontroloval, stejně jako narušení dalších sociálních vazeb na území. Pokud krajský soud v odůvodnění argumentuje tím, že v případě řízení zahájeného na návrh nelze po správním orgánu požadovat, aby ze zvláštní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, stěžovatel zdůrazňuje, že navrhoval důkaz výsledkem své manželky a zpracování stanoviska OSPOD; to krajský soud pro nadbytečnost (stejně jako žalovaná) zamítl.

[10] Dle stěžovatele žalovaná i krajský soud pochybily, když dostatečně neposoudily přiměřenost rozhodnutí, a to zejména s ohledem na čas, který uplynul od spáchání trestného činu (již téměř 10 let), kdy stěžovateli bylo 22 let. V té době neměl rodinu a z mladistvé nerozváženosti jednal neuváženě. Svého pochybení si je plně vědom a lituje jej. Od té doby však již uplynulo téměř 10 let, žije spořádaným rodinným životem a řádně se stará o svou rodinu. Na území České republiky žije více než 13 let a v domovské zemi již nemá žádné zázemí.

[11] Stěžovatel dále namítá porušení Úmluvy o právech dítěte (čl. 1 a čl. 9 odst. 1 této úmluvy), jakož i směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny, konkrétně její čl. 5 odst. 5 („*Při posuzování žádosti členské státy dbají na to, aby byl brán náležitý ohled na nejlepší zájmy nezletilých dětí.*“). Krajský soud dle stěžovatele zcela rezignoval na posouzení nejlepšího zájmu dcery a manželky stěžovatele a tím se dopustil nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí; v tomto ohledu odkázal stěžovatel na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 – 31; postup žalovaného i krajského soudu je s ním rozporu.

[12] Žalovaná ve vyjádření uvedla, že její rozhodnutí jakož i napadený rozsudek krajského soudu považuje za souladné se zákonem, kasační námitky má za nedůvodné a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[13] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu z důvodů a v rozsahu uplatněných kasačních námitek; zkontroloval rovněž, zda netrpí vadami, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost je důvodná.

pokračování

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku; shledal-li by ji důvodnou, již tato skutečnost by sama o sobě bránila věcnému přezkumu. Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu rozhodující orgán vyšel a jak o něm uvažil. Povinností soudu je řádně se vypořádat se žalobní argumentací (srov. rozsudky NSS ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45 atp.). Rovněž i Ústavní soud ve své judikatuře zdůrazňuje, že požadavek kvalitního a vyčerpávajícího odůvodnění soudního rozhodnutí je jedním z principů představujících neopominutelnou součást práva na spravedlivý proces a vylučujících libovůli při rozhodování. Jestliže jsou v projednávané věci vzneseny závažné právní argumenty, je třeba, aby se s nimi soud řádně vypořádal (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01).

[16] V projednávané věci rozhodnutí správního orgánu I. stupně, potažmo rozhodnutí žalované vadou nepřezkoumatelnosti netrpí; je zjevné, jaký skutkový stav vzala žalovaná za prokázaný; na něm poté setrval i krajský soud, který její závěry aproboval. Posouzení správnosti skutkových a právních úvah, na kterých žalovaná své rozhodnutí založila (a tyto soud převzal), je však otázkou zákonnosti. Pokud se tedy krajský soud ztotožnil s odůvodněními prvostupňového rozhodnutí i rozhodnutí žalované, jinými slovy, vzal za své rovněž úvahy a hodnocení zjištěného skutkového stavu, právní úvahy žalované včetně její argumentace ohledně přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele, nelze jeho rozsudek označit za nepřezkoumatelný. Nejvyššímu správnímu soudu tedy nic nebránilo zabývat se dále jeho zákonností.

[17] V projednávané věci není sporu o naplnění podmínky dle § 75 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců; stěžovatel byl zařazen do informačního systému smluvních států. Spornou však zůstává otázka přiměřenosti zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu stěžovatele s ohledem na jeho rodinný a soukromý život; v tomto akcentuje stěžovatel především zájmy nezletilého dítěte.

[18] Dle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Toto hledisko nejlepšího zájmu dítěte přenáší Evropský soud pro lidská práva (ESLP) i do posuzování zásahů smluvních stran Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 Úmluvy, jež se dotýkají (především nezletilých) dětí, a přisuzuje mu zejména ve své recentní judikatuře zcela zásadní význam, byť ne v tom smyslu, že by musela vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, ale právě především z hlediska procesního, tedy ESLP posuzuje, zda skutečně příslušné správní orgány a soudy věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny v konkrétní věci také definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem, a zda tuto svou úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily. Nejvyšší správní soud se otázkou

práv dítěte v daném kontextu podrobně zabýval např. rozsudku ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019 – 40, v němž odkázal na četnou judikaturu ESLP, která podrobně vymezila kritéria, jimiž se mají státy při svém rozhodování při posouzení nezbytnosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince řídit.; obdobně viz rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019 – 28, na který Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje.

[19] Z uvedené judikatury vyplývá, že určujícím kritériem v posuzování přiměřenosti správního rozhodnutí je zájem dítěte. V zájmu dítěte zcela jistě, zejména v případech páchané trestné činnosti (především v oblasti obchodování s drogami a jinými omamnými látkami), nemusí být vždy setrvat s oběma rodiči. Nicméně zájem dítěte v každém jednotlivém případě musí správní orgán především definovat a zjistit veškeré skutkové okolnosti v té které věci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 81/2016 – 33, ze dne 25. 5. 2016, ve kterém soud uvedl, že přiměřenost dopadů rozhodnutí je nutné zkoumat nejen ve vztahu k žadatelům, ale také jejich rodinným příslušníkům, a dále, že možné dopady rozhodnutí je třeba nejprve jasně vymezit a až následně je poměřit). Takto však žalovaná v daném případě nepostupovala a na zjištění rozhodných skutečností týkajících se rodinného života stěžovatele rezignovala.

[20] Krajský soud postavil závěr o přiměřenosti správního rozhodnutí na skutečnosti, že rodinné vazby a majetkové a finanční poměry stěžovatele a jeho rodiny měly správní orgány za prokázané, proto nebylo třeba pro nadbytečnost provádět další dokazování. Takový závěr však Nejvyšší správní soud zásadně nesdílí. Především je třeba odmítnout tvrzení žalované, které potažmo převzal i krajský soud, že stěžovatel nespécifikoval žádnou konkrétní okolnost, kterou by správní orgány nehodnotily, proto navrhované důkazy nebylo třeba provádět. Pokud stěžovatel tyto důkazy navrhoval v souvislosti se svým tvrzením, že rozhodnutí bude mít zásadní nepříznivý vliv do jeho rodinného života, je zcela zjevné, co hodlal prokazovat. Přímo v odvolání stěžovatel uvedl, že do rodinného života zasaženo bude, neboť manželka i dcera jsou na něm existenčně zcela závislé. Navrhované důkazy měly být provedeny právě proto, aby otázka přiměřenosti byla postavena najisto. Pokud tedy žalovaná tvrdí, že stěžovatel nespécifikoval, co hodlá návrhem výpovědi manželky a stanoviskem OSPOD prokázat, je třeba toto tvrzení odmítnut.

[21] Žalovaná ve svém rozhodnutí konstatovala, že podmínka přiměřenosti zásahu byla správním orgánem I. stupně náležitě zhodnocena na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a s tím se ztotožnila. V prvostupňovém rozhodnutí však nic zhodnoceno nebylo. Vyplývají z něj pouze skutečnosti zjištěné na základě výpovědi samotného stěžovatele, a to ohledně jeho zdravotního stavu, jeho rodinných vazeb v České republice, resp. ve Vietnamu, a dále okolnosti stran jeho trestné činnosti spáchané před deseti lety a následně řádně vedeného rodinného života. Současně stěžovatel však rovněž konstantně tvrdil, že by se manželka sama neuživila a že stěžovatel je hlavní živitel rodiny. Není tedy zřejmé, jak žalovaná dospěla k závěru, že skutkový stav byl náležitě zjištěn, pokud se těmito skutečnostmi nezabývala. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl výše, samotný nezpochybnitelný fakt, že stěžovatel skutečně žije ve společné domácnosti, nic nevypovídá sám o sobě o tom, zda důsledek správního rozhodnutí lze považovat s ohledem na veškeré možné aspekty za zásah přiměřený či nikoli.

pokračování

[22] Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní orgány jakož i krajský soud dospěly k závěru o přiměřenosti zásahu, aniž by jej však vůbec definovaly a učinily relevantní skutková zjištění. Rozhodnutí žalované, resp. správní řízení, na základě něhož rozhodnutí vydala, bylo stíženo závažnými vadami při zjišťování skutkového stavu, pro které mělo být krajským soudem zrušeno. Vzhledem k tomu, že tak krajský soud neučinil, Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil.

[23] S ohledem na skutečnost, že vady, pro které přistoupil Nejvyšší správní soud ke zrušení rozsudku krajského soudu, se týkaly již rozhodnutí žalované, Nejvyšší správní soud postupoval dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. a současně zrušil rovněž rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení; v něm je žalovaná vázána dle § 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

[24] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem.

[25] Stěžovatel v řízení před krajským soudem uhradil soudní poplatky ve výši 3000 Kč za podání žaloby; v řízení před kasačním soudem pak stěžovatel zaplatil soudní poplatek ve výši 5000 Kč za podání kasační stížnosti a ve výši 1000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku. Vzhledem k tomu, že návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti byl Nejvyšším správním soudem zamítnut, nelze soudní poplatek za tento návrh ve výši 1000 Kč považovat za důvodně vynaložené náklady řízení o kasační stížnosti.

[26] Stěžovatel vynaložil rovněž náklady na právní zastoupení. V řízení před krajským soudem i před Nejvyšším správním soudem byl stěžovatel zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem, proto mu náleží náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením; pro určení její výše se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“).

[27] Náklady stěžovatele za řízení o žalobě spočívají v částce odpovídající odměně advokátovi za zastupování ve výši 3 x 3100 Kč za tři úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast na jednání [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu], a dále v paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 3 x 300 Kč za tři úkony právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy náklady vynaložené stěžovatelem na jeho právní zastoupení v řízení před krajským soudem činí 10 200 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele je plátcem DPH, zvyšuje se tato částka o 2142 Kč připadajících na DPH ve výši 21 %, tedy na 12 342 Kč. Dále stěžovateli přísluší náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem, které spočívají v částce odpovídající odměně advokátovi za zastupování ve výši 3100 Kč za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a dále v paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy náklady vynaložené stěžovatelem na jeho právní

zastoupení v řízení před Nejvyšším správním soudem činí 3400 Kč. Tato částka se zvyšuje o částku 714 Kč připadající na DPH ve výši 21 %, tedy na 4114 Kč. Celkem tedy přísluší stěžovateli náhrada nákladů řízení ve výši 24 456 Kč; k její úhradě stanovil Nejvyšší správní soud žalované přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné

V Brně dne 27. března 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu